

Dins i fora

Albert Carrasco i Guasques

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

FORA

Era un lloc tant impersonal com absurd. Un amunt-i-avall de gent apressada, desconeguda, frisant per retards o cites inconfessables, maldant per arribar tard o no fer cap massa d'hora...

L'estació de tren no semblava el millor lloc per a enterrar la resta de la família. O potser sí: símbol de punt de trobada fugaç i sobretot amb massa públic per poder discutir, i poder-se dir les quatre veritats acumulades al pap des de sempre...

Va prendre ràpidament de les mans de la tieta, el taló de la trista Legítima del testament del seu pare, i va marxar...

DINS

“Vaig esventar fa pocs dies les teves cendres, pare. Suposo que després de caure'm damunt, aniran muntanya avall de Montserrat, buscant – ets esclau d'ella com sempre -, la mare, que segons tu fa temps que t'hi espera. Però no crec que vingui a rebre't. Es diu que et vénen a buscar els qui t'han estimat . Per això dic que ella no vindrà, perquè s'ha estimat més a si mateixa que a ningú altre.”

“Jo, resto aquí, ja deuries saber-ho , mal ensenyat, orfe de gestos i desheretat també de béns, però sobretot de

l'escalf que no em sapigueres donar ni quan agonitzaves... Hauria preferit com a llegat, una mirada d'amor dins la foscor enfonsada dels teus ulls quan estaves apunt de fer aquell llarg viatge.”

“Estaves de cos ben present – a la capella del costat, per ser exactes- quan el que quedava de la família de la meva mare em va convocar a llegir el testament. Un moment formidable, penso ara, però no vaig ser prou capaç de negar-me a aquell ritual sols una estona abans no et portéssim al crematori. No era atordiment per la pena, era una certa perplexitat, acompanyat d'una bona fe excessiva que certs moments m'acompanya.”

El senyor notari era del mateix barri que la tieta, i tot i no conèixer-lo, juraria que havia de ser molt aprop de casa seva i de la parada del metro, no fos que ell es cansés repentinament i no pogués arribar a la signatura del document. On quedaria aleshores quantificada tota l'entrega de la germana, pendent sempre de la salut de la mare, acostumada a tardes de vetlla i a comboiar?

“Vas ser incapaç. Vas ser-ho, fins i tot quan érem sols i més podíem entendre'ns. Malfiaves fins i tot de venir a casa meva, per això et vas quedar sol allà, a Barcelona,

entre les quatre parets de l'asil...Allà podries seguir amagant els teus sentiments...ajudant aquest i aquell, sense ajudar-te però tu mateix a res: incapaç al cap i sobretot a la fi ”

Era una dona malalta, que no sabia dir mai ningú ,si fossin sincers, si havia estimat el fill que li va fer el seu home una nit de descuit, enamorat suposo dels seus llargs cabells rinxolats pentinats a la moda dels anys cinquanta. Encara de quan en quan veiem les fotos d'aleshores i semblen de cinema, l'un amb barret i bigotet petit i ella amb aquella mirada juvenil.

Després va venir la tuberculosi. La mort reflexada arreu, en aquella mirada que imagino. Les medicines caríssimes que ell amenaçà d'anar a reclamar a punta de pistola si calgués. La operació, per perdre un pulmó i conservar el que en podríem dir vida. I la complaença amb el mal, el deixar anar tota la vida perquè en tinguessin cura els demés,per fer-los donar voltes i suportar-ho tot.

“Posteriorment va venir l’ofec crònic, els inhaladors –això si que ho tinc d’herència i un dia em matarà- i a la fi la mascareta de l’aire. Molt de temps, molts anys de tos, esputs, els coixins aixecats per respirar millor, i el cansament total, el menyspreu de la vida si la vida era això de no poder anar enlloc, no poder pujar aquí, ni fer això o allò. De tant no voler pujar l’escala al final els esglaons més petits eren una prova terrible...”

EPÍLEG

D I N S

“No pot quedar de tú només aquesta pols enganxada a les meves ulleres, aquesta pols que és en el que ha quedat reduïda la nostra vida plena de silencis compactes, covardies de gruix, mots i sentiments a mitges: m’hi nego!”